

Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 2

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 2 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till [Kapitel 3 -->](#)

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

Född på nytt

Kenyons förkunnelse utgår från ett ord av Paulus om pånyttfödelsen. I 2 Kor 5: 17 heter det:

“Alltså: är någon i Kristus, så är han en ny skapelse. Det gamla är förgånget. Se, något nytt har kommit.”

Radikaliteten i denna text är mycket viktig för Kenyon. När vi kom till tro blev vi tydligen totalt förvandlade. Hur kan det komma sig att den förvandlingen inte syns mer än den gör?

Kenyon jämför med det som hände i syndafallet. Adam fick varningen att han skulle komma att dö om han åt av det förbjudna trädet. Och visst dog han till sist, men vi hade kanske väntat att han genast skulle fallit ihop som om frukten hade innehållit cyankalium. Men något hände ändå direkt, för han började skämmas för sin nakenhet. Det hade han ju inte gjort förut. Och han gömde sig för Gud. Alltså dog han, och ändå såg det ut som om han levde.

Kenyons förklaring till allt detta har med människans ande att göra. Han utgår från ordet i 1 Tess 5:23, där det talas om ande, själ och kropp. Dessa tycks vara människans “beståndsdelar”. Och Kenyon gör nu ett obevisat påstående som blir grunden för hela trosförkunnelsen. Han säger att “människan är en ande som har en själ och bor i en kropp”. Detta betyder att det bara skulle vara människans ande som utgör själva människan. Resten blir då något hon har eller bor i, men

det är inte hon själv lika lite som hennes kläder.

Kenyons tanke är att Gud är Ande och människan är skapad till att vara hans avbild. Då måste människans egentliga natur också vara ande. Men så står det inte i Bibeln, utan detta är Kenyons egna funderingar.

Andligen död

I syndafallet dog Adam precis som Gud hade sagt, men han dog andligen menar Kenyon. Och detta är fullt logiskt om människan inte är mer än ande till sin verkliga natur. Själen och kroppen fanns kvar även efteråt, men de är inte människans verkliga natur. De blev dödliga därför att anden var död. Men detta visade sig först senare.

På samma sätt fast tvärtom sägs det nu vara vid pånyttfödelsen. Då blir människans ande levande igen. Eftersom hon egentligen bara är ande så är hon nu totalt återställd. Varför kroppen fortfarande är dödlig när hela människan är återupprättad, framgår inte klart av Kenyons undervisning.

I Guds klass

I långa stycken kan nog de flesta kristna hänga med även om man kanske känner sig lite undrande inför tanken att själen och kroppen inte skulle höra till vårt verkliga jag. Men Kenyon går vidare genom att beskriva människans ande för att förklara syndafallet och pånyttfödelsen.

Då säger han att Adam före fallet var "i Guds klass" ("the same class as God"). En del av Kenyons efterföljare säger därför att Adam var skapelsens gud - visserligen med litet g men ändå. I sin ande var Adam perfekt och fullkomligt rättfärdig - enligt Kenyon. Han var en övermänniska ("superman"), och han hade absolut auktoritet över allt skapat.

Kenyon talar i lite dunkla ordalag, när han skall förklara varför djävulen fick makten efter Adam. Syndafallet kallas oftast för "högförräderi". Adam hade makten över skapelsen, men han gav den till djävulen. Adam skulle vara denna världens furste, men nu blev djävulen det i stället. Synden bestod i att Adam skulle råda över ormen, och trots det tog han råd av ormen. Då var det ormen som rådde, och detta beskriver Kenyon som en sorts tillbedjan. Adam skulle lyssnat till Gud och inte till någon annan.

I sin ande hade Adam hela rättfärdigheten - allt som behövdes för att sköta skapelsen. Nu gjorde han det misstaget att inte lyssna till sin ande utan lyssnade i

stället till ett råd som kom in genom öronen. Men öronen är inte Adam. De är inte en del av Guds avbild. Den vägen kan alla sorters bedrägerier komma in.

Som vi skall se senare talar Kenyon mycket nedsättande om det han kallar sinneskunskap. Människan är enligt honom skapad till att hämta all väsentlig information från sin ande (= uppenbarelseskunskap). Allt som går inifrån och ut är bra men det som går utifrån och in är suspekt eller farligt. Vi möter här en del av förklaringen till att trosundervisning lätt skapar självrådighet (= inifrån och ut) och tar ifrån människan hennes förmåga att lyssna till andra människor (= utifrån och in).

Guds natur förlorad

Jämlikheten med Gud gick förlorad när Adam lyssnade till djävulens råd i stället för att handla utifrån sin rättfärdiga och fullkomliga ande. I sin rättfärdighet behövde han inga råd. Ändå lät han sig ledas av den som han skulle råda över. Då kom Adam att underordna sig djävulen och miste allt det fina han förut haft i sin ande. I stället fick han Satans natur i sin ande. Han blev en syndare. När han handlade efter sinneskunskap i stället för uppenbarelseskunskap begick han högförräderi.

Följden blev enligt Kenyon att Adam nu inte längre hade något annat än sinneskunskap att gå efter. Uppenbarelseskunskap leder till tro och sinneskunskap till fruktan. Tro leder till rättfärdighet och fruktan till synd, säger Kenyon. Adam började nu en bedrövlig vandring. Han hade fått Satans natur i sin ande, och han vandrade inte i tro utan i det tvivel och den fruktan som sinneskunskapen alltid alstrar och som är trons fiende.

Adam född på nytt

Kenyons tanke är nu att Jesu frälsning har återställt hela det ursprungliga tillståndet. Vi är nu perfekt rättfärdiga i vår ande - som är vårt verkliga jag. Vi är därför åter "i Guds klass". Lärjungar till Kenyon säger ibland rent ut att vi är gudar - om än med litet g. Därför har vi nu fått tillbaka den oinskränkta auktoriteten över skapelsen - och inte minst över demonerna. Om vi sätter dessa på plats så blir allt bra igen, sägs det.

Därför gäller det nu att inte göra om Adams misstag. Vi skall vandra i tro och inte i fruktan. Vi skall leva av uppenbarelse och inte av sinnesintryck. Allt skall gå inifrån och ut. Motsatsen skapar fruktan och berövar oss vår rättfärdighet.

Över vår rättfärdiga ande har djävulen inget inflytande, men han försöker hela tiden få en ingång genom det som tillhör världen och som inte är vårt verkliga jag: kroppen och själen. Därför gäller det att inte lyssna - annat än till legitimerade trosförkunnare. Det gäller att aldrig låta några sinnesintryck ge upphov till tankar som kan sätta "uppenbarelsen" i fråga.

I praktiken blir det därför så att om man inte lyssnar till en trosförkunnare är man kritisk. Lyssnar man till andra röster släpper man in djävulen. I båda fallen har man sig själv att skylla när det sedan går galet - för det anses det som självklart att det gör.

Är detta sant?

När vi nu skall börja granska detta som är grunden för trosförkunnelsen, så hittar vi en märklig blandning av insikt och fantasi. Slutprodukten blir emellertid mest färgad av det senare, och följderna blir därför katastrofala trots att det finns mycket som är riktigt.

Låt oss börja med synen på människan. Är hon bara ande? Är endast anden hennes verkliga jag? Vi lyssnar till två citat från Paulus:

"Må nu Gud själv, han som är fridens Gud, helga er till hela er varelse och bevara er välbehållna och oförvitliga till ande, själ och kropp vid vår Herres Jesu Kristi återkomst" (1 Tess 5:23).

"Och profeternas andar under ordnar sig profeterna" (1 Kor14:32).

Det blir lite krystat att läsa det första citatet utan att komma fram till att hela vår varelse måste innefatta även kroppen och själen.

Det andra citatet visar klart att Kenyon har fel i själva sin utgångspunkt. Profeten har till uppgift att hålla ordning på sin egen ande. Då kan det ju inte vara profetens ande som är den "verkliga" profeten. I så fall blir den versen rent nonsens. Dessutom är profetens ande tydligen inte mer perfekt än att profeten måste styra den. Hade Kenyon skrivit den här versen skulle det ha stått att profeterna alltid är identiska med profeternas ande.

Även det första av de två citaten slår hål på Kenyons tes om att den pånyttfödda människan skulle vara fullkomligt rättfärdig i sin ande. För om hon var det - varför skulle då Paulus önska att kristna människor fick helgelse i sin ande? Skulle han

inte hellre skrivit att den redan rättfärdiga anden skulle helga själen och kroppen?

Tycker du att detta är för magert som bevis, så läs noga igenom 1 Kor 15:42-50. Där sägs att den förste Adam var från jorden, medan den andre Adam (Kristus) blev en ande som ger liv. Texten har många infallsvinklar, men den jag är ute efter här talar om att den förste Adams viktigaste del inte var hans ande utan hans fysiska gestalt.

Två steg

Låt oss lämna Kenyon ett ögonblick och se på några grundläggande drag i Bibelns undervisning om pånyttfödelsen.

Det hebreiska uttryck som vi översätter med "att dö" betyder inte bara att upphöra att finnas till utan kan lika gärna översättas med "att skiljas (från någon)". Adam kom genom syndafallet att skiljas från Gud som är Livet och som är den ende som "äger liv i sig själv" (Joh 5:26).

När Adam skildes från Gud, så var det inte bara hans ande som förlorade kontakten. Han kunde inte längre se Gud eller röra vid honom. Hela skapelsen förlorade den direkta kontakten på samma vis. Därmed började den tid då "hela skapelsen samfällt suckar och våndas som i barnsnöd" (Rom 8:22). Den tiden skall inte ta slut förrän Jesus återvänder och vi får se honom sådan han är (1 Joh 3:1-2), ty när vi ser honom med våra fysiska ögon så blir hans liv i oss fullkomnat, inte förr.

Därför uppfattas i Skriften de dödas uppståndelse och deras ögonkontakt med Jesus som ett andra steg i pånyttfödelsen. Om den dagen säger Jesus:

"När världen föds på nytt och Människosonen sätter sig på sin härlighets tron..." (Matt 19:28)

Den pånyttfödelse som vi nu har upplevt är en andens nyfödelse. Det heter om den kristne:

"Men den som håller sig till Herren blir en ande med honom" (1 Kor 6:17).

I samma brev stryker Paulus ändå under att denna vår återförening med Herren är alltför ofullständig och otillräcklig för att hans påverkan på oss skall leda till full rättfärdighet, vishet eller kraft, inte ens i vår ande. Det heter i 1 Kor 13:12:

“Nu ser vi en dunkel bild i en spegel. Då skall vi se ansikte mot ansikte.”

Anden är återförenad med Gud, men kroppen och själen är det inte. Av denna anledning är vår kunskap ett styckverk liksom alla de andra nådegåvorna. Det som skall bli fullkomligt när vi ser Kristus ansikte mot ansikte är ännu inte fullbordat i våra liv. På korset är det fullbordat och vi har en gudskontakt i vår ande. Och det är en underbar början, men det är ändå bara början.

Jesus som född på nytt

På några ställen i Nya testamentet talas det om Jesu uppståndelse som en pånyttfödelse. I Kol 1:18 heter det:

“Han är begynnelsen, den förstfödde från de döda..”

Denna födelse motsvarar i våra liv de dödas uppståndelse. När Kenyon talar om att Jesus föddes på nytt, syftar han inte på Jesu fysiska uppståndelse från de döda utan han talar om att Jesus som “hade Satans natur” återfick “Guds natur”.

Kenyon återkommer därför ofta till tanken att Jesus föddes på nytt till full konungslig värdighet, och han menar att när vi föds på nytt så tar vi emot samma auktoritet som han har i himlen. Men så är det inte ännu. Vi får vänta till de dödas uppståndelse för att se vilken auktoritet som då skall bli vår. Här och nu kan han utöva sin auktoritet genom oss, men det är en annan sak.

Genom död till liv

Det förgängliga kan inte ärva oförgänglighet skriver Paulus (1 Kor 15:50). Det betyder att det som skall födas på nytt måste ha dött innan det kan få nytt liv. Så är det med den troendes ande. Gud bor i helighet i höjden, skriver Jesaja (Jes 57:15) men också hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande. Först vid de dödas uppståndelse finns förutsättningen för kroppens och själens pånyttfödelse. Därför dör vi till kroppen trots att vi blivit gjorda levande till anden.

Ty kroppen är lika mycket en del av vår varelse som anden.

Olika lära om helgelsen

Eftersom vi återförenas med Gud i två steg skriver Johannes att vi är Guds barn redan nu. Ändå är det inte uppenbarat vad vi kommer att bli. Det visar sig först när Jesus uppenbarar sig så att vi ser honom sådan han är (1 Joh 3:1-2).

Detta betyder att Kenyon har fel när han menar att vi redan är framme och skarpt kritiserar kyrkan för dess sätt att förkunna helgelse. Enligt Kenyon är det bara anden som är människan, och kyrkans uppgift är att förkunna att den troende redan är fullkomligt rättfärdig i sin ande. Helgelse består enligt honom i att man "inser vem man är i Kristus" och tar i bruk den auktoritet över demonerna som skall bryta deras makt.

Kyrkan har däremot i alla tider sagt att den frälsta människan mår väl av att allt djupare se sin hjälplöshet mot synden om hon bara samtidigt ser Kristi godhet och rättfärdighet. Att vi i dag möter mycket självfördömdelse beror inte på att vi har för mycket syndakännedom - som Kenyon faktiskt påstår - utan på att vi inte känner Guds nåd i Kristus.

I avvaktan på den dag då vi ser Kristus och hans rättfärdighet därför tar full gestalt i oss, så får vi leva i den trygghet som det innebär att räknas som rättfärdig. Vi är med i den skara som skall förvandlas när tiden är inne. Den förvandlingen hänger inte på hur väl vi har lyckats med helgelsen eller vittnandet här och nu. Men av kärlek till Jesus vill vi ändå söka oss så nära honom det går redan här i tiden för att få en så stark försmak som möjligt.

Allt detta betyder att den frälsta människan här och nu är "på samma gång rättfärdig och syndare" för att använda ett uttryck hos Luther. Detta förnekas dock blankt av Kenyon. Konsekvensen blir att där klassisk kristendom kan se både glädje och sorg som delar av Guds fostran, så hävdar Kenyon med skärpa att Gud aldrig har med våra lidanden att göra och de skapar inget positivt i våra liv. De är bara "Satans attacker" som alltid skall avvisas "i tro".

Tron blir en prestation

Kenyon reducerar människan från att vara en odelbar summa av ande, själ och kropp till att bara bli en ande som har en själ och bor i en kropp. Därmed kan han också påstå att rättfärdiggörelsen är ett avslutat kapitel trots att vem som helst som har ett minimum av självkännedom bör veta bättre. Kenyon säger nämligen att den troende människan redan är perfekt rättfärdig "i sin ande".

Helgelse blir sedan mest en fråga om att växa i övertygelse om att man blivit rättfärdig och börja lära sig leva "inifrån och ut". Men den tro man då tränar fram är den kristnes tro på sig själv snarare än på Kristus. Därför hör man ibland uttrycket "Have faith in your own faith", vilket betyder: "Du skall tro på din egen tro."

Detta betyder inte att man aldrig skulle höra predikningar av korrigerande slag inom trosrörelsen. Det kan man göra ändå. Relativt ofta handlar det då om de kristnas disciplinering under rörelsens allmänna ideal. Jag minns som ett typiskt exempel en predikan jag hörde för några år sedan. En känd trosförkunnare talade länge om hur Gud "tog itu" med honom (vanligt uttryck) för att han hellre gick i jeans än i byxor med pressveck.

Grunden för helgelsen är emellertid enligt Kenyon att den kristne skall vara medveten om att hans ande redan är perfekt rättfärdig. Skulle han synda så beror det bara på att han inte låtit denna sin ande dominera sitt liv. Eftersom detta är möjligt så kan han leva helt rättfärdigt om han bara låter anden dominera.

Det är anden i människan som har gemenskap med Gud i dag. Och det är viktigt att vi får lära oss att ta vara på den möjligheten, så att Guds rättfärdighet kan inspirera oss och göra oss till hans avbilder. Ändå är inte ens vår ande perfekt, och hur anden än dominerar så kan resultatet inte bli fullkomligt på denna sidan graven.

Detta betyder i sin tur att människor som sätter tro till Kenyon lätt kan hamna antingen i förljugenhet eller förvirring. Det förra blir fallet om man lyckas utplåna den sinneskunskap som säger att man inte lever så rättfärdigt som det sägs att man kan och skall. Den andra varianten ser man hos dem som inte kan förneka sina sinnens vittnesbörd.

Eftersom Kenyon säger att varje misslyckande egentligen skall lösas med mer tro, så skall dessa senare ännu mer "mata sin ande" med ord om att de redan är perfekta i sin ande. De skall då bli av med sin självfördömelse och bli frimodiga. Men eftersom detta inte är en sann väg, kan man förvänta att den inte skall leda till målet. När man upptäcker att den inte gör det, blir tron i praktiken en prestation - något att klara av, något att leva upp till.

Sammanfattning

För Kenyon är det en hörnsten att den kristne skall se "vem hon själv är i Kristus". Detta är uppenbarligen inte det samma som att hon skall se vem Kristus är i henne, ty den nya identiteten uttrycks inte som nåd över en behövande

människa. Det talas bara om vilken makt människan fick genom att bli född på nytt. Människan själv står fortfarande i centrum.

Följden blir i praktiken att orden tro, rättfärdighet och pånyttfödelse har fått ett nytt innehåll. De har blivit centrerade kring människan och inte kring Kristus. Med dessa nya ordbetydelser bygger man sedan upp en lära som ser bibeltrogen ut. Men eftersom orden fått nya betydelser, så blir de slutsatser man drar ur texterna också ofta både nya och missvisande.

Gud ger oss rådet: "Bli stilla och besinna att jag är Gud." I Kenyons tappning har det kommit till en ödesdiger och nästan omärklig förskjutning: "Bli stilla och besinna vem du själv är (i Kristus)."

[Till Kapitel 3 -->](#)

[←- Till Kapitel 1](#)

[←- Till Innehållsförteckning](#)